

Blomsterbed omkring en Lagkage med de Nygiftes Navnetræk i Hindbærmarmelade.

Efter at Villing fra den nederste Bordende havde budt Velkommen og bedt en Bøn, kom Skeerne i Bevægelse, og alle blev hurtigt enige om, at Maren Smeds denne Gang havde skilt sig fra sit Værk med Ære. For dem, der endnu brugte at tage Varsel af Bryllupsgrøden, blev der i Dag ikke noget at skumle over, og de ti Husmandskoner, der besørgede Opvartningen, fór ustandseligt omkring med fyldte Skaale i de opløftede Hænder, for at ikke den Skam skulde overgaa dem, at nogen af Gæsterne gav sig til at banke med sin Ske paa et tomt Fad.

Da ogsaa Stegene var kommen paa Bordet, begyndte Talernes Række. Først holdt Højskoleforstanderen den egentlige Bryllupstale, hvorunder alle saa' andægtigt ned i Skødet. Derefter talte Emanuel, som nu havde aflagt sit Ornat. Han takkede Vennerne for den Tillid, hvormed de havde optaget ham — en fremmed — i deres Samfund, og henvendte særlig denne Tak til sine Svigerforældre, i hvis Hus han havde fundet et nyt Hjem. Herefter rejste Anders Jørgen sig med forfjamsket Mine, fremstammede med uhørlig Stemme nogle Ord og satte sig igen. Det oplystes at have været en Skaal for Fædrelandet, og Hurraerne fulgte klatvis rundt